

ΣΤΑ ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1821

(ποιητικό αφιέρωμα υπό του Αντιστρατήγου ε.α Δημ. Π. Τόρβα)

Διακόσια χρόνια πέρασαν απ τη μεγάλη ώρα,
απ' τη στιγμή που ξέσπασε η πιο μεγάλη μπόρα,
χθόνιας και ενάλιας κι' ουράνιας μανίας
τυφώνας, θύελλα σφοδρή, τσουνάμι ελευθερίας,
πλημμύρα που ξεχύθηκε απ' την ψυχή του γένους,
γεμάτη μύριους θησαυρούς, μες στη σκλαβιά κρυμμένους!!!

Την Άγια 'κείνη Άνοιξη, μ' άφατη περηφάνια,
δάφνες φουντώσαν να γινούν αμάραντα στεφάνια,
σε ήρωες αμέτρητους, που φτάσαν ως τον Άδη,
τη μάνα να λυτρώσουνε απ' το πυκνό σκοτάδι.

Τον Οδυσσέα ρώτησαν, Ορφέα κι Αχιλλέα,
για να τους δώσουν τα κλειδιά, ν' ανοίξουν την αυλαία,
τις πύλες του Αχέροντα, τα σκοτεινά λημέρια
της Περσεφόνης, π' άγρυπνη στα θεϊκά της χέρια,
κρατούσε την Ελλάδα μας ΚΑΙ πριν ο Μάρτης λήξει,
στην μυρωμένη Άνοιξη μια πόρτα να της δείξει,
να βγεί, τα πρώτα αρώματα τ' Απρίλη να μυρίσει
και με την "Κόρη" στο πλευρό άφοβα να βαδίσει...
Στην πρώτη ελεύθερη γωνιά, 'κεί στου Μοριά την άκρη,
τ' άγιο, της πρώτης της χαράς, το μητρικό της δάκρυ,
να γίνει ουράνιος αγιασμός, σπονδή ελευθερίας,
νέκταρ και άχραντη τροφή της ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ!!!

Άτακτοι, νεοσύλλεκτοι στα έμπεδα της φύσης,
προστρέξαν στις εωθινές, της σάλπιγγας τις κλήσεις,
να στρατευτούν στην πρωταυγή της λευτεριάς του γένους.
Με την καθάρια τους φωνή, σε Έλληνες και ξένους
της λευτεριάς διακήρυξη, απέστειλαν προς όλους,
από τον θείο άμβωνα, σ' Αγίους Αποστόλους,
της Καλαμάτας το μικρό ιστορικό εκκλησάκι,
που ευλόγησε ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΪΡΑΚΙ!!!
*Δίδυμο λάβαρο θαρρείς, μ' αυτό του Ιασίου
που ο Υψηλάντης ύψωσε τέλος Φεβρουαρίου.*

Οι πόνοι, οι λαβωματιές και οι νεκρές ελπίδες
έγιναν δύναμη πυρός, θύελλες, καταγίδες
μες στων Ελλήνων τις ψυχές, τις μήτρες των γενναίων,
και η πιο σκληρή εξέγερση ήρθε "επι θύραις" πλέον.
Δεν θα υπάρξουν μέθοδοι, μα ούτε κ' ερμηνείες,

για να εκτιμήσει ο ιστορικός, μεγέθη και αξίες
ηρωισμών και θυσιών, κι ούτε να κατατάξει
σε πρώτους και σε έσχατους. Αλλιώς θά 'χει διαπράξει
ιστορικό ατόπημα κι ασύγγνωστη αδικία
στον πάνδημο ηρωισμό για την ελευθερία!!!
Η ιστορία ανέκαθεν, θέλει ΕΝΑΝ πατριώτη:
Τον υπερούσιο ήρωα, ΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ!!!

Αμέτρητοι οι ιστορικοί, οι ποιητές χιλιάδες,
οι θαυμαστές ατέλειωτοι κι οι συγγραφείς μυριάδες,
με ύμνους και περιγραφές, κρίσεις και κατακρίσεις,
με αντιφάσεις άπειρες και με αμφισβητήσεις,
διακόσια χρόνια συναπτά, ψάχνουν αυτό το θαύμα.
Διερωτώνται κι απορούν: Πώς ένα τέτοιο τραύμα
θανάσιμο κι επώδυνο, που αιμορραγούσε αιώνες,
σε δέκα χρόνια επούλωσαν, ηρωικοί αγώνες
του γένους, με ενδιάμεσους εμφύλιους και διχόνοιες,
ασθένειες επικίνδυνες, επώδυνες και χρόνιες!!!

Το θαύμα αυτό, μοναδικό, δεν έγινε τυχαία.
Μιά πίστη και τρεις έρωτες, σήκωσαν τη σημαία.
Η πίστη στην Ανάσταση μορφών μαρμαρωμένων
και η φωτιά η άσβεστη ερώτων πληγωμένων

Για χίλια χρόνια η Παναγιά, στην αυτοκρατορία,
πίστη εθεμελίωσε, παράδοση, λατρεία.
Μες στη Μεγάλη εκκλησιά κρύβει το βασιλέα,
τον μαρμαρώνει ως τη στιγμή που η ιερή αυλαία
μετά από χρόνια και καιρούς πάλι να ξανανοίξει,
ο βασιλιάς ν' αναστηθεί **ΚΑΙ Η ΣΚΛΑΒΙΑ ΝΑ ΛΗΞΕΙ!!!**

Έρωτας με τη χώρα του, καμάρι του πλανήτη,
τον κήπο που διαλέξανε τόσοι Θεοί για σπίτι,
και ντύσανε τον ουρανό, την θάλασσα γαλάζια,
να παιχνιδίζει ολοχρονίς ο ήλιος μες στ' ατλάζια!
Πώς ένα τέτοιο έρωτα, **το γένους,** να ξεχάσει,
και την καρδιά, ψυχή και νού, αλλού να αποσπάσει,
αν βδελυροί και βάρβαροι, το πλάσμα αυτό βιάζουν,
μπρος στις γενιές όπου βουβά, με δάκρυα την κοιτάζουν!
Ο πονεμένος έρωτας ποτέ δεν ξεψυχάει
τρέφεται από τον πόνο του κι ως τα ουράνια πάει!!!

Έρωτας με τη λευτεριά, αχόρταστη λαχτάρα
αυτού του γένους, διάδημα ΚΑΙ της ψυχής του αντάρα
ασίγαστη, ακατάπαυστη αν τύχει και τη χάσει,
σε τάρταρα και ουρανούς είν ικανό να φτάσει,
να βρεί τη λάγνα λευτεριά, το "μάννα" της ψυχής του,
ν' ανοίξει τα φτερά του νου ΚΑΙ της υπόστασής του

την άσβεστη συνείδηση εκεί να επωάσει
στη ζεστασιά της λευτεριάς, αιώνια να φωλιάσει!
Έρχονται παραγγέλματα από την ιστορία
που μας προστάζουν με φωνή, καθάρια στεντορεία:
**>> Για την ελευθερία σας, θυσίες μη μετράτε,
του γένους τούτου τα φλουριά σε ' κείνη τα χρωστάτε!!!**
Αυτός ο λάβρος έρωτας, για την ελευθερία,
γέννησε ΚΑΙ στον ποιητή, την έμπνευση τη Θεία
σύνθεσης ΥΜΝΟΥ αθάνατου π' ακούστηκε ως τον Άδη
στα κόκαλα τα ιερά, που χρόνια στο σκοτάδι,
μένουνε αναλλοίωτα, με τ' Άγιο DNA,
για να θυμίζουν στις γενιές τα ιερά τους χρέη!
Νωρίς το μέγα σύνθημα εξέπεμψε ο Ρήγας
ο Εθνεγέρτης της γενιάς, ο Μέγιστος, ο Γίγας,
που σε εκδόσεις διαλεχτές, με Θούριο κορώνα,
καθόρισε τη λευτεριά ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ!

Ο τρίτος είναι ο φωτεινός, ο έρωτας στη γνώση
δώρο που προαιώνια η φύση έχει δώσει
στου γένους τούτου τη σπορά από το φύτευμά του.
Το φως αυτού του έρωτα, μπροστά στα βήματά του,
του δείχνει δρόμους κι ατραπούς, φωτοδοτεί το νού του
να βρει μεθόδους κι όργανα ΚΑΙ με του λογικού του
τη φωτισμένη δύναμη σοφά να σχεδιάσει
πότε και πώς καλύτερα στο στόχο του θα φτάσει.
Η γνώση συντηρήθηκε, κλειστή στα μοναστήρια
αντάμα με την πίστη του και τ' Άγια της μυστήρια,
ΕΝΩ μεγάλο μέρος της, φευγάτο προς τη Δύση
πάσκιζε κι αγωνίζονταν για να ξαναγυρίσει
στη μάνα που τη γέννησε, στις Αθηνάς τη χώρα
με μια στρατιά φιλέλληνες που τη μεγάλη ώρα
γίναν πολύτιμοι αρωγοί, νιώθοντας ότι τώρα
πρέπει να επιστρέψουνε κάποια από τα δώρα
που η κλασική διανοήση άπλετα έχει προσφέρει
απ' το ναό της Αθηνάς με της Θεάς το χέρι!!!

Οι αξεπέραστοι έρωτες και η πίστη η φλογοβόλα,
γίνανε όπλα ανίκητα και τ' αγνοήσαν όλα
του κόσμου τα συμβατικά και καθιερωμένα.
Στα μαρμαρένια αλώνια τους, βγήκαν με στόχο ΈΝΑ:
"Ελευτεριά ή Θάνατος" κι εμπόδιο κανένα
από τα ανυπέρβλητα σε χρόνια περασμένα
δεν έβλεπαν, δεν ένιωθαν ούτε υπολογίζαν,
νιώθαν το Χάρο αντίκρυ τους και πάλαιμα αρχίζαν.
Βαριά η φωνή του Διγενή, φερμένη απ' τους ακρίτες
αντίλαλος εγερτικός από σοφούς προφήτες,
τον Ρήγα και τον Κοραή, τον Υψηλάντη, και άλλους
αντήχησε στα πέρατα, κλόνισε τους μεγάλους
**άγνωστους ήρωες, κρυφούς, στη σκλαβωμένη χώρα
των τριών ερώτων νοσταλγούς, στις Παναγιάς την ώρα**

για να ζωθούνε τ' άρματα κι ακάθεκτη ν' αρχίσουν
το πάλαιμα για λευτεριά. Ποτέ τους μη μετρήσουν
του τύραννου τους μαχητές, καράβια και κανόνια,
παρά τον πόνο της σκλαβιάς που ζούνε τόσα χρόνια...
Γι αυτόν να πολεμήσουνε όλοι μαζί γενναία
κι' ελεύθερη να στήσουνε του έθνους τη σημαία.

Ο ηρωισμός, ανέκαθεν μοίρα για τους γενναίους,
δεν έχει πρώτους, δεύτερους, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ!!!
Τη δόξα που ο ποιητής, να περπατάει μονάχη,
τα παλικάρια τα λαμπρά, πάνω σ' αυτή τη ράχη,
την άκουσε να μελετά, και το λιτό στεφάνι
στην κόμη της εφόρεσε, με χόρτα πού χαν ράνει
τα ηρωικά τους αίματα, όλα μαζί μπλεγμένα
χωρίς να κάνει διάκριση καμία για κανένα

Όπως και όσα αν ειπωθούν και όπως κι αν γραφτούνε,
πάντα κενά θ' αφήνουνε και κάποιους θ' αδικούνε...
Γιατί είναι τόσοι οι ήρωες και τέτοιοι οι ηρωισμοί τους,
μ' άπειρες λεπτομέρειες και δράσεις στη ζωή τους,
σε μάχες, σε πολιτική, συγκρούσεις, συναινέσεις,
που δεν γραφτήκανε ποτέ κι ούτε μαρτυρηθήκαν.
Πολλά, με παραμύθιασμα, στην ιστορία βγήκαν.
Τη δόξα που χτιζότανε, μέσα από τους αγώνες,
δύσκολα την μοιράζονταν με δίκαιους κανόνες,
γιατί γραπτά ΔΕΝ βρίσκονται σε άτακτων στρατώνες.
Μόνον κουβέντες μένουνε, μάρτυρες στους αιώνες!!!
Τοπικισμοί, ρεβανσισμοί, φθόνοι κι αντιζηλίες
μολύνουν αθεράπευτα τις γνήσιες ιστορίες.
Όταν φτωχά τεκμήρια "ντύνουν" τα γεγονότα
τ' απατηλό συναίσθημα θα πρυτανεύσει πρώτα.
Του νικητή τ' ανάστημα, πάντα μεγαλειώδες,
επισκιάζει αυτόματα και καθιστά ομιχλώδες
όποιο μεγάλο ή μικρό έργο του ηττημένου,
τον θέτει στο εδώλιο του καταφρονεμένου!

Γι αυτό, αιώνια αδέκαστη, η γνήσια ιστορία,
παίρνει το αποτέλεσμα σαν τίμια αφετηρία
κι αναδρομεί, ερευνητικά, σε δρόμους, μονοπάτια,
να βρεί ίχνη και πέλματα που στα δικά της μάτια,
θ' αναπαράξουν εποχές, δράσεις και γεγονότα,
με βάση τα τεκμήρια, κυρίαρχα και πρώτα.

Μα τώρα, ήδη πέρασαν οι δύο πρώτοι αιώνες
κι έχουν δειχθεί, ξεκάθαρα, παράμετροι, πυλώνες
που στήριζαν το θαύμα αυτό, από τη γέννησή του,
σ' όλο το μεγαλείο του και στην εξέλιξή του.
Είναι στα χέρια των σοφών π' όρισε η πολιτεία
να αναδείξουν με πειθώ τη γνήσια ιστορία.

Μέσα απ' το πλήθος των πηγών και την τεχνολογία
να άρουν, με τεκμήρια, κάθε αμφιβολία
και να κυρώσουν γνήσιες πράξεις και γεγονότα
σαν πρώτη ύλη συγγραφής ΚΑΙ ΣΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΦΩΤΑ!!!

Αθήνα, Μάρτιος 2021

Δημήτριος Παν. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α/ Επίτιμος διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού

Msci in O.R from Cranfield Univ. (England) - Electronic engineer